

“मीठे बच्चे – तिमीलाई जुन ज्ञान मिल्छ, त्यसलाई विचार सागर मन्थन गर, ज्ञान मन्थनबाट अमृत निस्कनेछ।”

प्रश्नः— २१ जन्मको लागि मालामाल बन्ने साधन के हो ?

उत्तरः— ज्ञान रत्न । जति तिमी यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा ज्ञान रत्न धारण गर्छौ त्यति मालामाल बन्छौ । अहिलेको ज्ञान रत्न त्यहाँ हीरा जुहारत बन्दछ । जब आत्माले ज्ञान रत्न धारण गर्छ, मुखबाट ज्ञान रत्न निकाल्छ, रत्न नै सुनेर अरूलाई सुनाए भने उनको हर्षित चेहराबाट बाबाको नाम प्रख्यात हुनेछ । आसुरी गुण निस्किएपछि नै मालामाल बन्दछौ ।

ओम् शान्ति । बाबा बच्चाहरूलाई ज्ञान र भक्तिका बारे सम्झाउनुहुन्छ । यो त बच्चाहरू सम्झन्छन्— सत्ययुगमा भक्ति हुँदैन । ज्ञान पनि सत्ययुगमा मिल्दैन । कृष्णले न भक्ति गर्छन्, न ज्ञानको मुरली बजाउँछन् । मुरली अर्थात् ज्ञान दिनु । गायन पनि छ— मुरलीमा जादु । त्यसैले अवश्य कुनै जादु हुनुपर्छ नि । केवल मुरली बजाउनु यो सामान्य कुरा हो । फकिरहरूले पनि मुरली बजाउँछन् । यसमा त ज्ञानको जादु छ । अज्ञानलाई जादु भनिदैन । मनुष्यहरू सम्झन्छन्— कृष्णले मुरली बजाउँथे, उनको धेरै महिमा गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— कृष्ण त देवता थिए । मनुष्यबाट देवता, देवताबाट मनुष्य, यो त भइरहन्छ । दैवी सृष्टि पनि हुन्छ भने मनुष्य सृष्टि पनि हुन्छ । यस ज्ञानद्वारा मनुष्यबाट देवता बन्छन् । जब सत्ययुग हुन्छ तब यो ज्ञानको वर्षा छ । सत्ययुगमा भक्ति हुँदैन । देवता जब मनुष्य बन्छन् तब भक्ति शुरू हुन्छ । मनुष्यलाई विकारी र देवताहरूलाई निर्विकारी भनिन्छ । देवताहरूको सृष्टिलाई पवित्र दुनियाँ भनिन्छ । अहिले तिमी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ । देवताहरूमा फेरि यो ज्ञान हुँदैन । देवताहरू सद्गतिमा हुन्छन्, ज्ञान चाहिन्छ दुर्गति हुनेलाई । यस ज्ञानबाट नै दैवी गुण आउँछ । ज्ञानको धारणा गर्नेहरूको चालचलन देवता समान हुन्छ । कम धारणा गर्नेहरूको चालचलन मिक्स हुन्छ । आसुरी चालचलन त भनिदैन । धारणा छैन भने मेरो बच्चा कसरी कहलाउन सक्छन् । बच्चाहरूले बाबालाई जान्दैनन् भने बाबाले पनि बच्चाहरूलाई कसरी जान्नुहुन्छ । कति कच्चा-कच्चा गाली बाबालाई गर्छन् । भगवान्लाई गाली गर्नु कति खराब कुरा हो । फेरि जब उनीहरू ब्राह्मण बन्छन् तब गाली गर्न बन्द हुन्छ । त्यसैले यस ज्ञानको विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ । विद्यार्थीहरूले विचार सागर मन्थन गरेर ज्ञानलाई उन्नतिमा ल्याउँछन् । तिमीलाई यो ज्ञान मिल्छ, त्यसमा आफ्नो विचार सागर मन्थन गर्नाले अमृत निस्कन्छ । विचार सागर मन्थन भएन भने के मन्थन हुन्छ ? आसुरी विचार मन्थन जसबाट फोहर नै निस्कन्छ । अहिले तिमी ईश्वरीय विद्यार्थी हौ । जान्दछौ— मनुष्यबाट देवता बन्ने पढाइ बाबाले पढाइरहनुभएको छ । देवताले त पढाउँदैनन् । देवताहरूलाई कहिल्यै पनि ज्ञानका सागर भनिदैन । बाबा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । त्यसैले आफैँसँग सोध्नुपर्छ— मभित्र सबै दैवी गुण छ ? यदि आसुरी गुण छ भने त्यसलाई निकाल्नुपर्छ तब नै देवता बन्दछौ ।

अहिले तिमी पुरुषोत्तम संगमयुगमा पुरुषोत्तम बनिरहेका छौ, त्यसैले वातावरण पनि धेरै राम्रो हुनुपर्छ । फोहरी (छी-छी) कुराहरू मुखबाट निकाल्नु हुँदैन । नत्र भने भनिन्छ कम दर्जाको हो । वातावरणबाट छिट्टै थाहा हुन्छ । मुखबाट वचन नै दुःख दिनेवाला निस्कन्छ । तिमी बच्चाहरूले बाबाको नाम प्रसिद्ध गर्नुपर्छ । सधैं चेहरा हर्षित रहनुपर्छ । मुखबाट सधैं रत्न नै निस्कनुपर्छ । यी लक्ष्मी-नारायण कति हर्षितमुख छन् । यिनको आत्माले ज्ञान रत्न धारण गरेको थियो । मुखबाट यिनीहरूले रत्न निकाल्थे, रत्न नै सुन्थे र सुनाउँथे । कति खुशी रहनुपर्छ । अहिले तिमी जुन ज्ञान रत्न लिन्छौ ती फेरि सच्चा हीरा-जुहारत बन्छन् । ९ रत्नहरूको माला कुनै हीरा जुहारतका होइनन्, यी चैतन्य रत्नहरूका माला हुन् । मनुष्यहरूले फेरि त्यो रत्न सम्भरेर औंठी आदि लगाउँछन् । ज्ञान रत्नको माला यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै बन्छ । यही रत्नले नै २१ जन्मको लागि मालामाल बनाइदिन्छ, जसलाई कसैले लुट्न सक्दैन । यहाँ लगायो भने त छिट्टै कसैले लुटेर लान्छन् । त्यसैले आफूलाई धेरै समझदार बनाउनु छ । आसुरी गुणलाई निकाल्नुपर्छ । आसुरी गुणवालाको अनुहार नै यस्तो हुन्छ । क्रोधमा त रातो तामा समान हुन पुग्छ । काम विकारी त एकदम कालो मुखवाला बन्छन् । कृष्णलाई पनि कालो देखाउँछन् नि । विकारको कारण नै गोरोबाट कालो बने । तिमी बच्चाहरूले हरेक कुराको विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ । यो

पढाइ नै धेरै धन प्राप्त गर्नको लागि हो । तिमी बच्चाहरूले सुनेका छौ, रानी भिक्टोरियाका मन्त्री पहिले धेरै गरीब थिए । दियो बालेर पढ्थे । तर त्यो पढाइ कुनै रत्न कहाँ हो र ! ज्ञान पढेर पूरा पद पाउँछौ । त्यसैले पढाइ काममा आयो, न कि पैसा । पढाइ नै धन हो । त्यो हो हृदको, यो हो बेहृदको धन । अहिले तिमी सम्भन्ध्यौ— बाबाले हामीलाई पढाएर विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । त्यहाँ त धन कमाउनको लागि पढाइ पढ्दैनन् । त्यहाँ त अहिलेको पुरुषार्थबाट अथाह धन मिल्छ । धन अविनाशी बन्छ । देवताहरूसँग धेरै धन थियो फेरि जब वाममार्ग, रावण राज्यमा आउँछन् त्यस बेला पनि कति धन थियो । कति धेरै मन्दिर बनाए । फेरि पछि मुसलमानहरूले लुटे, कति धनवान् थिए । आजकालको पढाइबाट यति धनवान् बन्न सक्दैनन् । त्यसैले यस पढाइबाट हेर, मनुष्य के बन्छन् । गरीबबाट धनवान् बन्छन् । अहिले भारत हेर कति गरीब छ । नामका धनवान् जो छन्, उनलाई पनि फुसर्दै छैन । आफ्नो धन, पदको कति अहंकार रहन्छ । यसमा अहंकार आदि मेटिनुपर्छ । हामी आत्मा हौं, आत्मसँग धन-दौलत, हीरा-जुहारत आदि केही पनि छैन ।

बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, देह सहित देहका सबै सम्बन्ध छोड । आत्माले शरीर छोडेपछि फेरि साहुकारी आदि सबै खतम हुन्छ । फेरि जब शुरूदेखि पढ्नु, धन कमाउनु तब धनवान् बन्दछन् अथवा दान-पुण्य राम्रो गरेको छ भने धनी व्यक्तिको घरमा जन्म लिन्छन् । भनिन्छ— यो विगत कर्मको फल हो । ज्ञानको दान दिएको छ वा कलेज, धर्मशाला आदि बनाएको छ भने त्यसको फल मिल्छ तर अल्पकालको लागि । यो दान, पुण्य आदि पनि यहाँ गरिन्छ । सत्ययुगमा गरिदैँन । सत्ययुगमा राम्रो कर्म नै हुन्छ किनकि अहिलेको वर्सा मिल्छ । त्यहाँ कुनै पनि कर्म विकर्म बन्दैन किनकि रावण नै हुँदैन । विकारमा जानाले विकारी कर्म बन्छ । विकारबाट विकर्म बन्छ । स्वर्गमा कुनै विकर्म हुँदैन । सारा आधार कर्ममा छ । यो माया रावण अवगुणी बनाउँछ । बाबा आएर सर्वगुण सम्पन्न बनाउनुहुन्छ । रामवंशी र रावणवंशीको युद्ध चल्यो । तिमी रामका बच्चाहरू हौ, कति राम्रा-राम्रा बच्चाहरू मायाबाट हार खान्छन् । बाबा नाम बताउनुहुन्छ, फेरि पनि आशा राख्नुहुन्छ । अधमभन्दा अधमको उद्धार गर्नुपर्ने हुन्छ । बाबाले सारा विश्वको उद्धार गर्नु छ । रावणको राज्यमा सबैले अधम गति पाएका छन् । बाबाले त बच्चे र बचाउने युक्ति दिन-दिनै सम्झाइरहनुहुन्छ फेरि पनि गिर्छन् भने अधम भन्दा अधम बन्छन् । उनीहरू फेरि त्यति चढ्न सक्दैनन् । त्यो अधमपनाले भित्र खाइरहन्छ । जसरी भन्ने गछौं— अन्तकाल जो स्त्री सिमरे... उनको बुद्धिमा त्यो अधमपना नै याद आइरहन्छ ।

त्यसैले बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— कल्प-कल्प तिमीले नै सुन्छौ । सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ, जनावरले त जान्दैनन् । तिमीले नै सुन्छौ र सम्भन्ध्यौ । मनुष्य त मनुष्य नै हुन्, यी लक्ष्मी-नारायणका पनि नाक-कान आदि सबै छन् फेरि पनि मनुष्य हुन् नि । तर दैवी गुण छ, त्यसैले उनीहरूलाई देवता भनिन्छ । यी यस्ता देवता कसरी बन्छन् फेरि कसरी गिर्छन्, यस चक्रको बारेमा तिमीलाई नै थाहा छ । जसले विचार सागर मन्थन गरिरहन्छन्, उनलाई नै धारणा हुन्छ । जसले विचार सागर मन्थन गर्दैँनन् उनलाई बुद्ध भनिन्छ । मुरली चलाउनेहरूको विचार सागर मन्थन चलिरहन्छ, यो शीर्षकमा यो-यो सम्झाउनु छ । आशा राखिन्छ, अहिले नबुझे पनि पछि गएर अवश्य बुझ्नेछन् । आशा राख्नु अर्थात् सेवाको सोख छ, थाक्नु हुँदैन । हुन त कोही चढेर पनि अधम बनेका छन्, यदि आए भने स्नेहपूर्वक बसाउँछौं नि ? वा भन्छौ— गइहाल, भाग । हाल-चाल सोध्नुपर्छ— यतिका दिन कहाँ रहनुभयो ? किन आउनुभएन ? भन्नेछन्— मायाबाट हार खाँँ । सम्भन्ध्यौ— ज्ञान बडो राम्रो छ । स्मृति त रहन्छ नि । भक्तिमा त हार-जित हुने कुरा हुँदैन । यो ज्ञान हो, यसलाई धारण गर्नु छ । तिमी जबसम्म ब्राह्मण बन्दैनौ तबसम्म देवता बन्न सक्दैनौ । क्रिश्चियन, बौद्धी, पारसी आदिमा ब्राह्मण कहाँ हुन्छन् र ! ब्राह्मणका बच्चा ब्राह्मण हुन्छन् । यो कुरा अहिले तिमीले सम्भन्ध्यौ । तिमी जान्दछौ— अल्फलाई (बाबालाई) याद गर्नु छ । अल्फलाई याद गर्नाले बे, बादशाही मिल्छ । जब कोही भेटिए भने भन— अल्फ, अल्लाह (भगवान्) लाई याद गर्नुहोस् । अल्फलाई उँच भनिन्छ । औलाले ईश्वर (अल्फ) तर्फ इशारा गर्छन् । सिधै अल्फ हुनुहुन्छ । अल्फलाई एक पनि भनिन्छ । एउटै भगवान् हुनुहुन्छ बाँकी सबै उहाँका सन्तान हुन् । बाबालाई अल्फ भनिन्छ । बाबाले ज्ञान पनि दिनुहुन्छ, आफ्नो बच्चा पनि बनाउनुहुन्छ । त्यसैले तिमी बच्चाहरू कति

खुशीमा रहनुपर्छ । बाबाले हाम्रो कति सेवा गर्नुहुन्छ, विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । फेरि स्वयम् त्यस दुनियाँमा आउनुहुन्छ । पावन दुनियाँमा कसैले पनि उहाँलाई बोलाउँदैनन् । पतित दुनियाँमा नै बोलाउँछन् । पावन दुनियाँमा आएर के गर्नुहुन्छ । उहाँको नाम नै पतित-पावन । त्यसैले पुरानो दुनियाँलाई पावन दुनियाँ बनाउनु— यो उहाँको कर्तव्य हो । बाबाको नाम नै हो शिव । बच्चाहरूलाई शालिग्राम भनिन्छ । दुवैको पूजा हुन्छ । तर पूजा गर्नेहरूलाई केही पनि थाहा छैन, केवल एक रीति-रिवाज बनाएका छन्, पूजाको । देवीहरूका पनि फस्टक्लास हीरा-मोतीका महल आदि बनाउँछन्, पूजा गर्छन् । त्यो त माटोका लिङ्ग बनायो अनि टुटायो । बनाउनमा मेहनत लाग्दैन । देवीहरूको बनाउनमा मेहनत लाग्छ । उनको पूजामा मेहनत लाग्दैन । सित्तैमा मिल्छ । पत्थर पानीमा घोटिदा-घोटिदा गोलो बन्छ । पूरा अण्डाकार बनाउँछन् । भन्ने पनि गर्छन्— आत्मा अण्डा जस्तै छ । यसलाई उनीहरूले ब्रह्माण्ड भन्ने गर्छन् । तिमी ब्रह्माण्ड र विश्व दुवैको मालिक बन्छौ ।

पहिला-पहिला समझ दिनु छ एक बाबाको । शिवलाई बाबा भनेर सबैले याद गर्छन् । त्यस्तै, ब्रह्मालाई पनि बाबा भन्दछन् । प्रजापिता हुन् भने सारा प्रजाका पिता भए नि । ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर । यो सारा ज्ञान अहिले तिमी बच्चाहरूमा छ । प्रजापिता ब्रह्मा त धेरैले भन्छन् तर यथार्थ रूपले कसैले जान्दैनन् । ब्रह्मा कसका बच्चा हुन् । तिमीले भन्दछौ— परमपिता परमात्माका । शिवबाबाले यिनलाई आफ्नो बनाउनुभयो त्यसैले यी शरीरधारी भए नि । ईश्वरका सबै सन्तान (औलाद) हुन् । फेरि जब शरीर मिल्छ अनि प्रजापिताको एडाप्सन भनिन्छ । त्यो एडाप्सन होइन । के आत्माहरूलाई परमपिता परमात्माले एडप्ट गर्नुभएको हो र ? होइन, तिमीलाई एडप्ट गर्नु (गोद लिनु) भएको हो । अहिले तिमी हौ ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू । शिव बाबाले एडप्ट गर्नुहुन्छ । सबै आत्माहरू अनादि अविनाशी हुन् । सबै आत्माहरूको आ-आफ्नो शरीर, आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ, जुन खेलनु नै छ । यो पार्ट नै अनादि अविनाशी परम्परादेखि चल्दै आउँछ । त्यसको आदि अन्त्य भनिदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो साहुकारी, पद आदिको अहंकार मेटाउनु छ । अविनाशी ज्ञान धनबाट स्वयम्लाई मालामाल बनाउनु छ । सेवामा पनि कहिल्यै थाक्नु हुँदैन ।
- २) वातावरणलाई राम्रो राख्नको लागि मुखबाट सधैं रत्न निकाल्नु पर्छ । दुःख दिने बोल ननिस्कियोस्— यो ध्यान राख्नु छ । हर्षितमुख रहनु छ ।

वरदानः— याद र सेवाको शक्तिशाली आधारद्वारा तीव्रगतिले अगाडि बढ्ने मायाजित भव

ब्राह्मण जीवनको आधार याद र सेवा हो, यी दुवै आधार सधैं शक्तिशाली भएमा तीव्रगतिले अगाडि बढिरहनेछौ । यदि सेवा धेरै छ र याद कमजोर छ वा याद धेरै राम्रो छ सेवा कमजोर छ भने पनि तीव्रगति प्राप्त गर्न सक्दैनौ । याद र सेवा दुवैमा तीव्रगति चाहिन्छ । याद र निःस्वार्थ सेवा साथ-साथै भयो भने मायाजित बन्न सहज हुन्छ । हर कार्यमा, कार्यको समाप्ति पहिला सधैं विजय देखा पर्छ ।

स्लोगनः— यस संसारलाई अलौकिक खेल र परिस्थितिलाई अलौकिक खेलौनाको समान सम्भेर चल ।